

Cà Phê Ở, Xin Giã Biệt

Có nhiều bà vợ Việt tại Úc rất lo ngại việc chồng mình về Việt Nam đi uống bia ôm, cà phê ôm, v.v... Nói chung, dịch vụ nào mà có “ôm” là các bà sợ, duy chỉ có “Honda ôm” là OK thôi!

Vậy thì, nếu chồng mình đi uống cà phê ở Úc thì sao? Các chị ơi, coi chừng các ông sẽ QUẬY đó nghen! Chuyện kể là vậy: Ngọc Hoàng trên Thiên Đình nghe nói dưới trần gian dạo này có rất nhiều người uống rượu rồi quậy quọ nên mới sai Thiên Lôi hạ phạm, dặn kỹ rằng hễ thấy ai tới mấy quán nhậu uống rồi quậy thì cứ chém.

Chẳng may, thay vì hiện thân tại quán rượu, Thiên Lôi lại đến nhầm quán cà phê! Ông thấy ai cũng bỏ đường vào ly rồi ... quậy! Nhớ lời Ngọc Hoàng dặn “Thằng nào quậy thì cứ chém!” nên ông nâng riu, chém sạch!

Chuyện đùa tức cười là thế, còn chuyện thật thì đôi khi lại dở khóc dở cười! Cà phê thôi, sao lại có vấn đề? Các chị có thể hỏi. Phải chăng các ông đến quán, cà qua cà lại với mấy cô hàng nước nên ... phê??? Dạ không! Cà phê thanh thiên bạch nhật, cà phê cả bên lề

đường có người qua kẻ lại thì làm gì có chuyện cà đến nổi phê!

Vấn đề ở chỗ, là “quan hệ”, là “tình thân”, là “chuyện làm ăn” qua ly cà phê và khói thuốc. Dĩ nhiên, không phải hễ đi uống cà phê là có chuyện, và cũng không phải quán cà phê nào cũng là tụ điểm của “chuyện”! Tuy nhiên xin đơn cử một trường hợp để mọi người cùng suy ngẫm:

Anh “Minh” qua Úc cũng khá lâu, nhưng chỉ làm duy nhất một công việc đứng máy ở một hãng sản xuất. Hãng đóng cửa và dời sang nước khác vì sản xuất tại Úc tốn kém quá cao. Minh tự dung thất nghiệp. Tiếng Anh chỉ có vài câu, các kỹ năng làm việc thì anh gần như không có gì ...

Trong thời gian chờ tìm việc mới, anh không quen ở nhà nên cứ mỗi sáng là anh sửa soạn bước ra khỏi nhà. Đàn ông con trai không quen đi dạo các khu shopping lớn nên anh đi một hai lần là chán, vì người qua kẻ lại đông đúc làm anh chóng mặt. Đi quán rượu thì anh không quen, vì “bạn nhậu” của anh chỉ tụ tập uống cuối tuần và uống ở nhà. Đi Casino hoặc đi chơi kéo máy thì anh không dám,

sợ bị ghiền.

Duy chỉ có các quán cà phê và quán ăn nơi tập trung đông đúc người Việt là anh cảm thấy thoải mái để đến. Cùng là người Việt, dễ nói chuyện và thông cảm, nên chẳng bao lâu, Minh kết được rất nhiều bạn: Thất nghiệp như anh cũng có, đang ăn tiền trợ cấp từ CentreLink cũng có, lại có thêm cả những người có thương vụ làm ăn ở Úc lẫn Việt Nam nữa!

Vợ Minh tuy không dám đá kích việc anh lê lét các quán, sợ anh tiếp xúc với những người suốt ngày ăn không ngồi rồi, nhưng cũng đôi lần nhắc khéo anh. Mà mỗi lần như vậy là vợ chồng gây gổ, vì anh tự ái với ý nghĩ là vợ mình nói mình là thứ “ăn không ngồi rồi”, và cũng vì “bạn” của anh không có ai “xấu” như vợ anh nghĩ cả.

Mà thật sự là bạn của Minh rất tốt. Chuyện họ nói, họ bàn là chuyện thời sự quốc gia và quốc tế, chuyện làm ăn, chuyện giúp đỡ những người cô thế và những người còn bị kẹt lại ở Việt Nam, v.v... Và quan trọng là họ làm thật chứ không phải chỉ nói suông.

Trong thời gian Minh thất nghiệp,

một người chú của anh tại Việt Nam qua đời. Anh vì tự ái nên không muốn bàn với vợ về việc gói tiền về giúp làm ma chay và mồ mã cho chú. Vợ anh đã không hề phát hiện ra rằng anh đang phiếm muộn, nhưng bạn bè anh ai cũng biết. Họ vỗ vai an ủi, họ trả tiền cả phê cho anh, họ đãi luôn một bữa trưa thịnh soạn với cả rượu ngon để giúp anh khuấy khỏa. Họ cũng rất nhiệt tình muốn giúp anh lo mồ mã cho chú, cho mượn tiền mà không lấy tiền lời. Thật là hoạn nạn mới thấy được tấm chân tình! Minh rất lấy làm cảm kích với tấm thịnh tình của bạn hữu. Anh đã không còn áy náy khi nhận tiền của họ - họ vừa tốt bụng, lại tiền dư bạc để, nên cái thiệt hại đối với họ khi giúp anh chỉ là giọt nước biển đông. Còn với bản thân anh, chuyện lo mai táng cho chú là chuyện anh phải làm và phải làm cho ngon lành là ước nguyện bao nhiêu năm của anh, vì chú anh đã giúp cho gia đình anh rất nhiều khi anh còn ở Việt Nam.

Ngày tháng qua đi, Minh vẫn không tìm được một công việc thích hợp cho anh. Việc thì nặng quá, việc thì phải ở ngoài đồng nắng cháy da, việc thì dơ bẩn, việc thì ... cho nên Minh vẫn ngày ngày ngồi quán. Và lại, bạn bè cũng thường nhờ anh làm giúp vài việc vặt và trả tiền mặt cho anh nên anh cũng không cần ngửa tay xin tiền vợ để tiêu vặt.

Bạn bè thì tốt bụng - vì thân nhau cũng lâu ngày nên hễ anh cần gì thì họ cũng giúp. Anh ngại thì họ an ủi "Tụi này biết anh ở đâu mà! Tụi này không sợ anh trốn nợ thì tại sao anh phải sợ? Hơn nữa, bạn bè cũng nên giúp đỡ nhau

mà - giờ giúp anh, biết đâu sau này lại phải nhờ vả anh lại không chừng!". Thế là nợ cũ chưa trả, nợ mới lại đến với Minh ...

Và một ngày kia, anh đã phải đối diện với thực tế là đã có vay thì phải có trả. Bạn anh mời anh đi ăn trưa, và cho biết hiện họ đang cần tiền nên đành phải mở miệng đòi anh trả nợ. Kẹt cho Minh ở chỗ là nợ anh vay, vợ anh nào hay biết, vì chị chỉ biết anh có tiền là nhờ đi làm đây chút kia chút cho người ta, nên anh làm sao nói với vợ được? Và có nói đi chẳng nữa thì cũng làm gì có tiền mà trả. Còn nếu bán nhà thì gia đình ở đâu, rồi chừng nào thì mới có thể mua lại được?

Nhưng rồi, bạn anh cũng mở đường cho anh đi. Họ cho anh chọn lựa: Một là thanh toán các món nợ trong vòng hai tuần lễ, hai là giúp làm việc cho họ ba tháng. Với chọn lựa thứ hai, anh được hứa là nợ cũ sẽ được xóa, lại được trả lương cao hơn đi làm hăng nữa!

Trong bàn ăn, ngoài bạn bè lâu ngày ra, anh cũng được giới thiệu để quen biết "bạn của bạn", và họ cho anh biết là bạn anh cũng là ân nhân của họ, và họ sẽ làm "bất cứ điều gì" để đền ơn đáp nghĩa cho ân công của họ.

Anh cũng được mọi người cho biết rằng không có ai ép anh phải làm gì cả, rằng chọn lựa là ở nơi anh, nhưng vì là công việc làm ăn nên họ muốn anh phải kín miệng, ngay cả với vợ anh, dù anh có muốn hợp tác với họ hay không.

Chọn lựa thì có đây, nhưng làm sao để chọn lựa được đây, khi mà lao đã phóng? Đành phải theo lao vậy. Anh về báo cho vợ biết là anh đã được nhận vào làm trong một

vườn ươm. Việc làm trong mát, sáng đi chiều về, và thời gian thử thách công việc là ba tháng.

Một ngày nợ, Minh đã không về nhà. Hai hôm sau, vợ anh nhận được một cú điện thoại của Nhân Viên Hỗ Trợ Từ Nhân của Hội Phụ Nữ Việt Úc đại diện cho trại tạm giam, gọi hỏi xin phép cho Minh gọi điện thoại về nhà.

Rồi tay bông, tay bé dẫn con đi thăm chồng. Nước mắt mặn. Lời trách móc chua cay. Minh chỉ lặng thinh, không gậy với vợ nữa. Anh chỉ có mỗi một câu để lập đi lập lại: "Chuyện đã lỡ rồi, tội anh làm thì một mình anh gánh!".

Quan Tòa biết anh "không có chọn lựa" trong việc anh đã làm, nhưng vẫn phải xử cho đúng với tội trạng của anh, vì cán cân công lý nằm trong tay ông. Gõ mạnh. Nghiêm minh.

Minh biết rõ ai là chủ bàn cờ, nhưng anh phải nói là mọi việc chỉ do anh, vì an toàn của vợ con và người thân nằm trong tay anh. Nắm chặt. Nâng niu.

Vợ Minh biết được là chồng không có cái gan làm chuyện phạm pháp. Đau lòng nhìn chồng chịu phạt, nhưng lại âm ỉ vì chồng không chịu hé môi. Thương vì nghĩa, hận vì yêu. Ôm con. Thôn thức.

Con Minh đêm đêm chỉ chờ cha vào tận phòng hôn lên trán trước khi tròn mộng. Nay chột phải nghỉ học, vượt bao tường cao, cửa sắt để tìm cha. Tay áp tay cha, chờ cha hôn qua kính chắn.

...

Cà phê ơi, xin giã biệt!

Lưu Ngọc Huy